THE NEW HOUSE

BLADEFREGA

DIE NUWE HUIS

THE FAMILY · 10

Sodra hulle getroud is, het hulle besluit om in Cosenza te woon.

Dit was waar my pa amptelik gestasioneer was, en Gillette het al die maatskappy se korrespondensie en materiaal soontoe gestuur.

My ma het haar eerste kind verwag.

In die 1960's het niemand die baba se geslag vooraf geweet nie.

Die toetse wat beskikbaar was, was indringend en riskant, en niemand was bereid om te dobbel met 'n kind wat nog nie eens gebore was nie.

Ahahahah.

Kersfees 1963 het aangebreek.

Gillette het my pa se oorplasing na Reggio Calabria goedgekeur.

My ma was gelukkig.

Haar baba sou gebore word op die plek wat sy die beste geken het.

Haar stad.

Daar was een grap wat aanhoudend deur die gange van die huis gegaan het:

"Watter tragedie as hulle na my kind se identiteitskaart kyk en ontdek hy is in Cosenza gebore. Wat sou my familie dink?"

Ahahahah.

Hulle het ’n woonstel gekry net tweehonderd meter van my grootouers se huis af.

Die voor die hand liggende aanname was dat my ma, net sewentien jaar oud, familiesteun naby sou hê.

Miskien kon iemand met die baba help wanneer dit nodig was.

Maar die lewe het besluit om ’n ander spel te speel.

Die verhouding tussen moeder en dogter was reeds beskadig.

Haar pa het geglo opvoeding kon met slae opgelos word.

Dit het nooit gewerk nie.

Nie een keer nie.

Selfs toe my ma later dieselfde metode op haar eie kinders probeer toepas het, was die resultaat identies.

Mislukking.

Jonk.

Mooi.

Opvallend.

En ’n volslae duiwel.

Sy kon voor ontbyt aan honderd idees dink en voor aandete nog honderd uitvoer.

Maar sy was my ma.

Teresa, my suster, is in Januarie 1964 gebore.

’n Meisie.

Geen familielede het haastig kom kuier nie.

Die meeste het weke later opgedaag.

Amper asof daar ’n begrafnis was.

So was die kultuur van ’n Suid-Italiaanse stad waar geglo is dat die ware hulpbronne van die samelewing die mans was.

Mansmense.

Dieselfde samelewing sou nog sestig jaar nodig hê om te ontdek dat die werklikheid anders werk.

Miskien het my letterkunde die onderwerp ingelei.

Om dit te verstaan, is ’n ander saak.

Wel, dertien maande later het ek gekom.

Februarie 1965.

En skielik het die Drie Wyse Manne uit Cosenza en elke omliggende dorpie verskyn.

’n Viering.

Die manlike erfgenaam het aangekom.

Die geslag sou voortgaan.

My pa was ’n energieke man.

In die volgende agt jaar kon nog tien kinders maklik gekom het.

In plaas daarvan was daar aborsies, die een na die ander.

My pa het nie van kondome gehou nie, want hy het beweer dat hulle hom van stryk bring.

My ma het ’n ander metode verkies.

Sy het die kredietkaart gebruik.

Die dokter het die probleem opgelos.

Een middag het my ma haarkapper toe gegaan.

Soos altyd op sulke plekke gebeur, is vertroulikhede uitgeruil.

Iemand het genoem dat die eienares se seun op die punt was om te trou en dat hulle na ’n ander huurder gesoek het om ons te vervang.

My ma was baie goed met wiskunde.

Sy het by die huis gekom, my pa geroep en ’n eenvoudige vergelyking voorgelê.

“Koop binne sewe dae ’n nuwe huis. Ons trek.”

My pa het net 750 000 lire per maand verdien.

Maar my ma het ’n kramery- en klerewinkel gehad.

Een oproep na my oupa aan vaderskant en die geld het skielik verskyn.

Die eiendomsmakelaar het vir my pa ’n rowwe, onvoltooide woonstel gewys.

Die eienaars wou sewe miljoen lire hê.

My pa se rekening het presies sewe miljoen lire bevat.

Nie een lira meer nie.

Nie een lira minder nie.

Hy het dit gekoop.

Die woonstel het binnemure gehad.

Niks anders nie.

Geen voltooide struktuur nie.

Geen behoorlike geriewe nie.

My ma wou hom vermoor.

“Waar de hel moet ons slaap sonder deure, vensters en ’n badkamer?”

My pa het gelag.

“Ek is Frega.”

“Teen Mei 1973 woon ons in die nuwe huis.”

In Maart 1973 het nog twee Fregas aangekom.

’n Tweeling.

Jare later sou my pa sê:

“Maar ek het betyds uitgekom. Hoe de hel het hulle ingekom?”

En ek het altyd dieselfde antwoord gegee terwyl almal gelag het.

“Die probleem is nooit om in te kom nie, Pa. Daardie deel is maklik.”

“Die probleem is om betyds uit te kom.”

“Miskien is Pa uit die maat.”

“Pa se Bulova-horlosie loop ’n paar sekondes agter.”

Ahahahah.

Hy het nooit by ’n bank geleen nie.

Geen verband nie.

Geen lenings nie.

Vriende en mense wat hom geken het, het krediet gegee.

En hy het nooit sy woord gebreek nie.

Op 30 Mei 1973 het ons ingetrek.

Net my pa en ek het die meeste van die trek hanteer.

Na twee dae van meubels dra – ek was agt jaar oud – het ek ’n wasmasjien alleen drie verdiepings op en die woonstel in gesleep.

Ons was uiteindelik in ons eie huis.

Niemand sou ons ooit uitgooi nie.

Ten minste was dit die teorie.

Jare later is my ouers dood en een van my broers het daarin geslaag om alles in besit te neem.

Maar dit is ’n ander storie.

Totsiens, Pa.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️